

flere Aar efter, at den er skeet, naar man har undladt at søge at faae den forandret i rette Tid. Idetmindste maa jeg sige, at, forsaavidt jeg har havt Leilighed til at have med faste og direkte Skatter at gjøre, vægrer jeg mig paa det Bestemteste ved at lade disse tilbagebetale, naar der ikke foreligger aldeles paa- viselige Feil fra vedkommende Opkrævers Side. Det er efter min Mening umuligt at lade dette Slags Spørgsmaal vedblivende staae hen i det Usikre; de maae afgjøres i rette Tid, og derved maae Følgerne deraf være afgjorte.

Dan: Under Nr. 21 i Betænkningen siger Udvalget i sin Indstilling om den vedkommende Sag, at det ikke kan foretage Noget i saa Henseende, fordi Sagen ikke findes tilstrækkelig oplyst. Sagens Gjenstand er den, at Landsthingsmand Sonne og jeg have tilstillet Finantsudvalget en Gjenpart af et til Finantsministeriet indgivet Andragende fra 92 Arvefæstere paa Statens Udmærksjorder, hvori de anholde om en Nedsættelse i deres Arvefæstefgifter for indeværende Aar. Jeg vil blot tillade mig at spørge om, hvad Aarsagen er til, at denne Sag kan siges ikke at være tilstrækkelig oplyst. Det staaer mig ikke rigtig klart, om Aarsagen er, at Udvalget slet ikke har gjort sig den Uleilighed at henvende sig til Finantsministeren, eller at det har henvendt sig til Finantsministeren, men at denne ikke har villet give nogen Oplysning derom. Jeg skal imidlertid indrømme, at Udvalget ikke har nogen juridisk Forpligtelse til at gjøre Noget i denne Sag, da det oprindelige Andragende er tilstillet Finantsministeren, og jeg skal derfor heller ikke udtale mig videre, endstjøndt jeg i og for sig med Hensyn til denne Sag kunde have Afkilligt at anføre. Jeg har kun villet henlede Opmærksomheden paa Sagen; jeg har villet omtale den, for at det paa en Maade skulde blive offentlig kundgjort, at en saadan Sag findes, thi jeg tør desværre forudsætte, at den vil vende tilbage i en forhebrat Udgave her i dette Thing. (Berg: Desto bedre.) Nei, jeg maa sige desto værre, thi Sagen har allerede i mange Aar paatraengt sig Ministerens Dør uden at den har faaet nogen gunstig Afgjørelse. Den har foreligget

i forskjellige Skikkelser. I Løbet af omtrent 10 Aar er der til Finantsministeriet indgaaet, jeg troer, 5 eller 6 Andragender om denne Sag. De foregaaende Andragender ere rigtignok gaaet ud paa noget Andet end hvad her foreligger; thi det her foreliggende har en temmelig besteden og maadeholdende Skikkelse. Tidligere have Andragenderne nemlig gaaet ud paa at faae Arvefæstevillaarene i det Hele forandrede, hvorimod dette Andragende kun gaaer ud paa at faae en Nedsættelse i Afgifterne for indeværende Aar paa Grund af de trykkende Tidsforhold. Jeg skal, som sagt, ikke finde mig berettiget til at gjøre nogensomhelst Bebreidelse, hverken imod det ærede Udvalg og ei heller imod den høitærede Minister, som vistnok her har forholdt sig efter sin Opfattelse af Sagen; men jeg finder mig foranlediget til at sige, at min Stilling til denne Sag er en saadan, at jeg ikke kan slippe den for bestandig. Den skal maaskee være gjemt for Diebliffet, men den skal fra min Side ikke være glemt, og jeg haaber, at jeg, hvis Tiden giver Leilighed dertil, skal faae Anledning til at fremstille Sagen for det høie Thing paa en saa udførlig Maade, at man idetmindste ikke af den Grund skal kunne vise den fra sig ved at sige, at den ikke har været tilstrækkelig oplyst.

Ordføreren: Mod Finantsudvalget kan det ærede Medlem i al Fald ganske sikkert ikke rette nogen Bebreidelse. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Finantsudvalget i denne Samling har holdt over 60 lange Møder og sandelig haat nok at bestille. Udvalget kan paa ingen Maade indlade sig paa, naar et ufuldstændig oplyst Andragende tilstilles det, da selv at anstille Undersøgelser og skaffe de manglende Oplysninger tilveie i Ministeriet eller andetsteds; det maa gaae efter, hvad der af vedkommende Andragere forelægges det.

Rettelser.

Sp. 6133, Lin. 10—11 f. o.: „antager jeg netop at“ l. „antager jeg, at Staten vil være nogenlunde vel tjent med denne Sum, og at“.
 samme Sp., Lin. 19 og 30 f. o.: „maa kunne“ l. „kun maa“.